

Chương 609: Loạn Lạc Ở Thủ Đô Đế Quốc (24) - Bạo Loạn

(Số từ: 3244)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

18:21 PM 06/11/2023

Sâu dưới lòng đất, như hang ổ chẳng chịt.

Trong một không gian thực sự nên được gọi là một đường hầm, một ánh sáng lơ mơ yếu ớt lập lòe.

Những đường hầm sâu dưới lòng đất đầy mùi hôi thối của xác chết thối rữa và những thần tượng kỳ lạ.

Một nơi nào đó sâu trong đường hầm, tại điểm sâu nhất.

Một người phụ nữ ngồi ở giữa khoang.

Những người xung quanh cô, nằm trên mặt đất, đang chăm chú lắng nghe câu chuyện của cô.

'Bạn có nhớ ngày bầu trời mở ra không?'

'Chính mắt tôi đã nhìn thấy cảnh tượng đó.'

'Bạn có biết từ đầu tiên của tôi lúc đó là gì không?'

'Wow.'

'Thật khó tin, nhưng đó là sự thật.'

'Có vẻ sai khi nói một điều như vậy sau khi nhìn thấy điều đó, nhưng thành thật mà nói, điều đó thật tuyệt vời.'

'Khi bạn nhìn thấy những cơn mưa tạo thành từ ánh sáng từ trên trời rơi xuống, cho dù có rơi trúng đầu, bạn cũng không khỏi ngưỡng mộ'.

'Thật là choáng ngợp.'

'Và đó là một cảnh tượng tuyệt vọng.'

“Bản án, tôi cho là thế.”

'Vâng, đó là sự phán xét.'

'Sự phán xét của ánh sáng giáng xuống tội nhân.'

'Sự phán xét của Thiên đàng giáng xuống những kẻ tội lỗi không nhận ra Tông đồ, tra tấn và đe dọa anh ấy, và cố gắng giết anh ấy.'

'Sét đánh xuống đất, và những Công dịch chuyển từng mang lại lợi ích cho con người giờ phải bị loại bỏ khỏi thế giới.'

'Tôi đã nhìn thấy Ma vương lần đầu tiên vào ngày hôm đó.'

'Anh ấy trông rất buồn.'

'Rất buồn.'

'Đôi mắt của anh ấy dường như đã từ bỏ mọi thứ.'

'Không ai tin vào anh ấy, và anh ấy đã thất bại trong mọi việc.'

'Tuy nhiên, Ma vương đã nói.'

'Anh ấy tuyệt vọng nói với chúng ta cách đối phó với các sự kiện sắp tới và cách giải quyết những vấn đề này ít đồ máu hơn.'

'Hạt giống ma quỷ đang đấu tranh để tồn tại, đe dọa rằng nhiều sự kiện sẽ xảy ra nếu nó không được giải phóng.'

'Mọi người không có lựa chọn nào khác ngoài suy nghĩ theo cách đó. Tôi cũng nghĩ như vậy vào thời điểm đó.'

'Tuy nhiên, những lời của Ma vương là sự thật.'

'Chúng ta đã phải trả giá đắt cho tội lỗi không nhận ra Tông đồ.'

'Tôi là một trong những tội nhân đó.'

'Mặc dù nhiều người chắc chắn đã chết, nhưng có bao nhiêu người có thể sống sót nhờ những lời mà Ma vương đã nói?'

'Người chết vô số kể, người sống sót cũng vậy.'

'Mọi người không biết lòng tốt của Ma Vương. Chúng thậm chí không cố gắng để hiểu.'

'Những người biết lòng tốt của Ma vương không nói với người khác. Họ thậm chí không nghĩ về điều đó.'

'Thật lạ phải không?'

'Trẻ ngoan thì được thưởng, trẻ hư thì bị phạt.'

'Tại sao đứa trẻ tốt bụng nhất thế giới lại trở thành đứa trẻ có hành động tồi tệ nhất và bị mang tiếng là đứa trẻ xấu xa nhất thế giới?'

'Nó thật kì lạ.'

'Nó sai. Nó là thế đấy.'

"Thế gian là như vậy, người tốt không được thưởng, kẻ xấu lấy hết. Tôi biết rằng có một câu nói như vậy vì điều đó.'

'Mặc dù nó không phải là sự thật, nhưng chúng ta hãy tin như vậy.'

'Chúng ta nên sống tử tế, nghĩ rằng các vị Thần có thể thương hại chúng ta và cho chúng ta một cái gì đó.'

'Ngay cả khi chúng ta không thể tận hưởng vinh quang khi còn sống, chúng ta có thể tận hưởng nó sau khi chết.'

'Đó là lý do tại sao có câu nói rằng chúng ta nên sống tử tế.'

'Tất cả chỉ là một lũ dối trá.'

'Tất cả các bạn đều biết điều đó.'

'Nếu những việc tốt chúng ta hoàn thành khi còn sống không được khen thưởng, thì đơn giản là chúng không được khen thưởng.'

'Nếu những việc tốt mà chúng ta cố gắng làm khi còn sống trở thành những việc làm xấu, thì thế giới này thật sai lầm.'

'Tay sai của Ma Vương là những người đã gây ra Thảm Hoạ Cổng, nên có lẽ Ma Vương đã sai.'

'Nhưng thực sự có thể nói rằng lỗi hoàn toàn nằm ở Ma vương không?'

'Giá như họ tin tưởng Ma Vương.'

'Nếu những người có sức mạnh và quyền lực đã nghe lời của Ma vương, dù chỉ một chút.'

'Điều này sẽ không xảy ra.'

'Nhưng không ai biết điều đó.'

'Điều này không thể đúng.'

'Đổ mọi lỗi lầm và trừng phạt lên một người duy nhất.'

'Để giữ cho nó im lặng với nhau.'

'Ai đó đã từng là một Anh hùng.'

'Ai đó đã từng là Hoàng đế.'

'Ai đó đã tự xưng là Chỉ huy Thánh Hiệp sĩ.'

“Một Giáo hoàng, họ đã nói thế.”

'Họ đã tuyên bố tất cả là vì lợi ích của nhân loại.'

'Vì lợi ích của thần dân.'

'Nhưng lẽ ra họ không nên vênh vang xung quanh.'

'Tất cả tội nhân mình.'

'Đổ hết lỗi cho họ, nói rằng họ là những người mà mọi người nên ghét.'

'Bởi vì nếu mọi người cũng bắt đầu bị ghét, thế giới có thể sụp đổ.'

'Buộc Ma vương phải chịu mọi gánh nặng vì một lý do nhỏ nhặt như vậy.'

'Đó là...'

'Quá bất công.'

'Quá tức giận.'

'Buồn bã.'

'Và kinh tởm.'

'Lý do tôi đã cứu tất cả các bạn cho đến tận bây giờ là vì tôi nghĩ ít nhất chúng ta có một điểm chung.'

'Ma Vương đã không làm gì sai.'

'Ma Vương đã đúng.'

'Thế giới đã sai lầm.'

“Chúng ta cũng đã sai.”

'Bạn, người tin vào Ma thần, đã sai.'

'Tôi, người đã nhận ra quá muộn rằng Ma vương là một Tông đồ và bắt đầu tin vào anh ta, cũng đã sai.'

'Nhưng có phải những người sai đã được sinh ra trong một thế giới sai? Hay họ trở nên sai lầm vì họ sống trong một thế giới sai lầm?'

'Tôi không chắc lắm.'

“Nhưng tôi biết một điều.”

'Sai lầm phải được sửa chữa.'

'Đó là lý do tại sao tôi đã giáo dục bạn rất tốt cho đến bây giờ.'

'Tôi xin lỗi vì lúc đầu hơi thô bạo, nhưng sau khi bạn bắt đầu lắng nghe tôi, tôi đã không đánh bạn hay chọc kim vào móng tay bạn nữa.'

'Tôi đã khoan dung cho việc bạn tin vào Ma thần cải trang thành Tôn giáo Anh hùng.'

'Tất nhiên, đó là vì Giáo phái Ma thần, vốn tin vào Ma vương, tốt hơn Tôn giáo Anh hùng.'

'Dù sao.'

'Bức màn che giấu sự thật đã che phủ thực tại quá lâu.'

'Những ngày mà những tội nhân đi trên thế giới giả vờ không phải là tội nhân đã quá lâu rồi.'

'Câu nói đó, sự thật đó là vô giá trị trước thực tế.'

'Rằng có những thứ nên được chôn cất.'

'Rằng có những tội lỗi nên được bỏ qua.'

'Thực tế đó rất khắc nghiệt, vì vậy có những sự thật cần bị chôn vùi, những người phải hy sinh, và những người và những nhóm nên trốn tránh trách nhiệm.'

'Tôi đã nghe nó rất nhiều đến nỗi tai tôi đau.'

'Vì thế.'

'Tôi không muốn nghe những lời chối tai như vậy nữa.'

'Đế chế và các Thánh Hiệp Sĩ Đoàn, vốn đã mất đi tính hợp pháp từ lâu, không còn tồn tại vì lợi ích của nhân loại.'

'Tất cả chúng chỉ là cái cớ, và chúng chỉ là những con quái vật tồn tại vì lợi ích của chính mình.'

'Những lời đó nói với chúng tôi hãy ở yên, kiên nhẫn thêm một chút nữa, để suy nghĩ về nó sau khi tất cả những điều này đã qua.'

'Tôi sẽ không tin chúng nữa.'

'Thế giới sẽ vẫn như cũ.'

'Nó sẽ không thay đổi.'

'Những lời nói với chúng ta để chịu đựng sẽ tiếp tục mãi mãi.'

'Trong trường hợp đó, tôi sẽ thay đổi nó ngay bây giờ.'

'Thay đổi nó có vẻ tốt hơn.'

Rowan, với đôi mắt lạnh lùng, kiên quyết, nói với những người đã phủ phục.

"Đứng lên."

Những người phủ phục đã đứng dậy.

"Hãy cho chúng thấy thực tế thực sự."

"Gửi đến nhóm người đã nhắm mắt làm ngơ trước vô số tội lỗi, dối trá và lừa gạt mọi người."

"Hãy cho những người chịu đựng trong im lặng thấy thế giới đã trở nên bệnh hoạn như thế nào."

"Khi sự hỗn loạn ở quy mô không thể kiểm soát nổi ra."

"Khoảnh khắc chúng phải trả giá cho những tội lỗi mà chúng đã gây ra cho đến nay."

"Tôi muốn nhìn thấy biểu cảm trên khuôn mặt của chúng."

"Tôi nghĩ đã đến lúc nảy mầm những hạt giống chia rẽ đã bị chôn vùi dưới danh nghĩa nhỏ nhất, với lý do rằng nhân loại phải đoàn kết lại."

Rowan biết rằng nếu giết những kẻ dị giáo chỉ khiến chúng mọc lên như cỏ dại, thì tốt hơn là trồng cây.

Rowan không sẵn lòng những kẻ dị giáo.

Cô không thể không biết ngay từ đầu rằng những kẻ dị giáo trong trại tị nạn không phải là thủ phạm của vụ trộm hài cốt.

Họ không thể làm điều gì đó mà cô ấy đã không ra lệnh.

Đó là lý do tại sao cô ấy dễ dàng tiếp cận những kẻ chủ mưu khác đằng sau Đế chế.

Rowan đã coi những kẻ dị giáo như những cái cây và nắm được chủ nhân của chúng.

Những nô lệ ngoan ngoãn, những người không còn nghĩ đến điều gì khác ngoài việc khuất phục sau khi chịu đựng sự tra tấn và đau đớn trong một thời gian dài, là chủ nhân của những cái cây đó.

"Vì vậy, bây giờ bạn không cần phải sống như những kẻ dị giáo nữa."

"Đó phải là ý chí của các vị Thần."

"Tôi cũng tin là vậy."

Vì vậy, cô không tin vào tà giáo, nhưng cô ấy là chủ nhân của tất cả các tà giáo.

Tôi biết Rowan ở đâu. Chỉ là phạm vi quá rộng.

Tôi sẽ sớm tìm ra ai là người mà Rowan đã bắt. Tuy nhiên, hầu hết mọi người trong trại tị nạn không có danh tính thích hợp.

Các Linh mục cấp cao đã ra lệnh, và Rowan đã thực hiện chúng.

Nhưng các Linh mục cấp cao không biết chi tiết về lực lượng dị giáo rộng lớn trong trại tị nạn và cá nhân các nhà lãnh đạo của họ.

Họ giao nó cho Rowan, nghĩ rằng cô ấy sẽ xử lý nó.

Nhưng bây giờ thông tin đã trở nên quan trọng, họ phải tìm ra nó.

Đó không phải là một nhiệm vụ tốn thời gian.

Ít nhất là 2 ngày, lâu nhất là 4 ngày.

Đó đáng lẽ là đủ thời gian để tìm ra Rowan ở đâu.

Nhưng thời gian không bao giờ được đưa ra khi cần thiết.

Sự hủy diệt diễn ra bất ngờ.

Giống như thế giới đã đến mức này sau khi bầu trời đột nhiên mở ra, cánh cổng đột nhiên mở ra và tình hình biến thành như vậy.

Lý do cho sự hủy diệt là không đáng kể.

Một vài hiểu lầm và sự cố chồng chéo đã dẫn đến sự hủy diệt.

Kích hoạt thường không đáng chú ý.

-Giết! Giết chúng!

"..."

Tôi đang xem một tòa nhà trong trại tị nạn bị cháy.

Nhiều người giẫm đạp lên xác chết, ném vào lửa.

Đó là một cảnh tượng phổ biến.

Các vụ giết người thường xuyên xảy ra trong các trại tị nạn.

Nhưng lần này, hướng đi đã khác.

Những người tị nạn đã giết lính gác.

Họ đã đánh cắp giáo của lính canh và đâm xác chết của họ.

Tòa nhà đang cháy không phải là một căn nhà lụp xụp trong trại tị nạn.

Trụ sở bảo vệ đã bị đốt cháy.

Trong tuyết rơi, tôi nhìn những người tị nạn, đầy sự trả thù và điên cuồng, đốt cháy trụ sở bảo vệ.

Sự trả thù cho cuộc đàn áp và áp bức mà họ phải chịu đựng cho đến nay đang diễn ra.

Chỉ cần một hành động bạo lực nhỏ cũng có thể giải phóng một cơn lốc hận thù. Những người bảo vệ cũng chỉ là con người.

Khoảnh khắc họ nhận ra rằng bạo lực của họ không phải là tuyệt đối, sự sụp đổ của dòng chảy này là không thể tránh khỏi.

Một cuộc bạo loạn quy mô lớn đã nổ ra trong trại tị nạn của Thủ đô Đế quốc.

Họ giết lính canh và phóng hỏa trụ sở lính canh.

Sự khởi đầu thật dễ dàng.

Và thời điểm nó bắt đầu, bản thân kẻ khởi xướng đã không thể kiểm soát được dòng chảy báo thù khổng lồ.

"Bệ hạ. Chúng ta nhất định phải trấn áp chuyện này."

Hoàng đế lắng nghe với vẻ mặt nghiêm khắc.

Tại khu trại tị nạn, bạo loạn lớn đã nổ ra, giết lính canh và phóng hỏa trạm gác.

Lúc đầu, đó là một sự cố nhỏ. Nhưng bất cứ ai đã khởi xướng nó đều biết rằng một khi lòng căm thù đối với lính canh bùng nổ, nó sẽ tự tiếp diễn.

Số lượng lính canh trong trại tị nạn là rất nhỏ so với toàn bộ dân số. Bằng cách nào đó, họ đang kiểm soát những người tị nạn, nhưng một khi điều đó thất bại, người dân sẽ không còn chịu đựng được nữa.

Không quan trọng ai đã bắt đầu nó.

Mọi người đã quay lưng lại với lính canh. Tất cả những gì họ cần là một cơ hội.

Khi quay lưng lại với lính canh, họ cũng đang quay lưng lại với Đế chế.

Nếu không được kiểm soát, trại tị nạn sẽ trở thành một khu vực vô luật pháp.

Và lòng căm thù sục sôi sẽ không kết thúc bằng việc tấn công, giết chết lính canh và đốt trụ sở của họ.

Điều gì sẽ xảy ra nếu cơn giận đó hướng về Cung điện Hoàng gia?

Họ sẽ làm gì sau đó?

Đế chế từ lâu đã là một lâu đài cát trên bờ vực sụp đổ.

Thuốc súng đã sẵn sàng, và bất kể ngòi nổ là gì, nó đang chờ một khoảnh khắc để bắt lửa và phát nổ.

Miễn là họ không thể nuôi những người tị nạn.

Miễn là họ không thể làm giảm bớt cái lạnh và cái đói của họ.

Miễn là họ không thể cung cấp ngay cả sự an toàn và thoải mái cơ bản nhất.

Đó chỉ là vấn đề thời gian trước khi nó xảy ra. Vấn đề luôn là thuốc súng chứ không phải ngòi nổ.

Nhưng Đế chế không thể sụp đổ.

Nó không thể.

Vẫn chưa.

Nó hoàn toàn không thể.

"Rất tốt..."

Người dân đã bị áp bức bởi sự sợ hãi của lính canh.

Bạo loạn chỉ nổ ra khi lòng căm thù vượt qua ngưỡng sợ hãi.

Họ không thể cung cấp bánh mì.

Bởi vì không có.

Họ không thể cung cấp mọi thứ mà đám đông đang đói khát và giận dữ cần.

Chỉ có một thứ mà đế chế có thể cho họ.

Nỗi sợ.

"Triển khai quân đội và các Hiệp sĩ. Hành quyết tất cả những ai liên quan đến tình huống này."

Thứ duy nhất có thể dập tắt hận thù và cơn thịnh nộ.

—Nỗi sợ.

Và bạo lực gọi lên nỗi sợ hãi.

Thật không may, Đế chế không giàu có, nhưng nó rất mạnh.

Mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

Liệu một quốc gia không bảo vệ công dân của mình, mà lại giết họ, có thực sự được gọi là một quốc gia?

Tất nhiên, nó có thể đã tồn tại.

Miễn là một quốc gia còn bạo lực để tự duy trì, nó có thể tiếp tục tồn tại bất kể tính hợp pháp của nó.

Bạo loạn lớn đã nổ ra trong trại tị nạn Đế quốc.

Lính canh đã bị giết, và trạm gác đã bị thiêu rụi. Các vệ binh đã rút lui hàng loạt về kinh thành.

Trong một khoảnh khắc, trại tị nạn đã trở nên vô luật lệ.

Nhưng bạo lực đó đã không giải quyết được tất cả.

Đám đông giận dữ cần chuyển hướng cơn thịnh nộ của họ đi đâu đó và không còn lựa chọn nào khác ngoài việc tìm một vật tế thần.

Nhưng đó chỉ là tạm thời.

Đổ máu đã xảy ra sau đó.

Đế chế đã triển khai một đội quân lớn và các Thánh Hiệp Sĩ, phá hủy bất kỳ nơi nào có dấu hiệu bạo lực dù là nhỏ nhất.

Các Thánh Hiệp Sĩ, bao gồm những siêu nhân, có thể một tay tàn sát hàng trăm người không thương tiếc.

Hơn nữa, khi lực lượng đặc nhiệm tiêu diệt quái vật được triển khai để trấn áp bạo loạn, cuộc nổi dậy đã bị dập tắt ngay lập tức.

Những thanh kiếm và giáo tiêu diệt quái vật thậm chí còn hiệu quả hơn đối với con người.

Bạo lực sinh ra từ cơn thịnh nộ không còn lựa chọn nào khác ngoài việc thu mình lại trước sự tàn bạo không ngừng gần như không thể chống cự.

Cuộc bạo loạn diễn ra trong thời gian ngắn.

Hàng ngàn lính canh đã bị giết.

Nhưng chỉ trong vài ngày, hàng trăm nghìn người tị nạn đã bị tàn sát.

Đế chế đã chà đạp lên sự thất vọng đang lớn dần, khẳng định rằng bạo lực chỉ thuộc về nhà nước.

Nỗi sợ hãi khuấy phục và kìm nén mọi thứ.

Nhưng cuối cùng, tất cả tính hợp pháp đã biến mất.

Mọi người đều biết rằng đó là một lời nói dối rằng Đế chế tồn tại vì nhân loại.

Cuộc bạo loạn ngăn ngui trở lại như một cuộc tàn sát lớn, và đám đông cuồng nộ buộc phải nín thở, choáng ngợp vì sợ hãi.

Trong khi Đế chế không thể hỗ trợ những người tị nạn, họ có thể giết tất cả họ trong vòng vài ngày.

Lật đổ Đế chế thông qua bạo loạn là điều không thể.

Sự thật hầu như không quan trọng.

Mọi người vẫn ghét Ma vương.

Chỉ có một điều đã thay đổi.

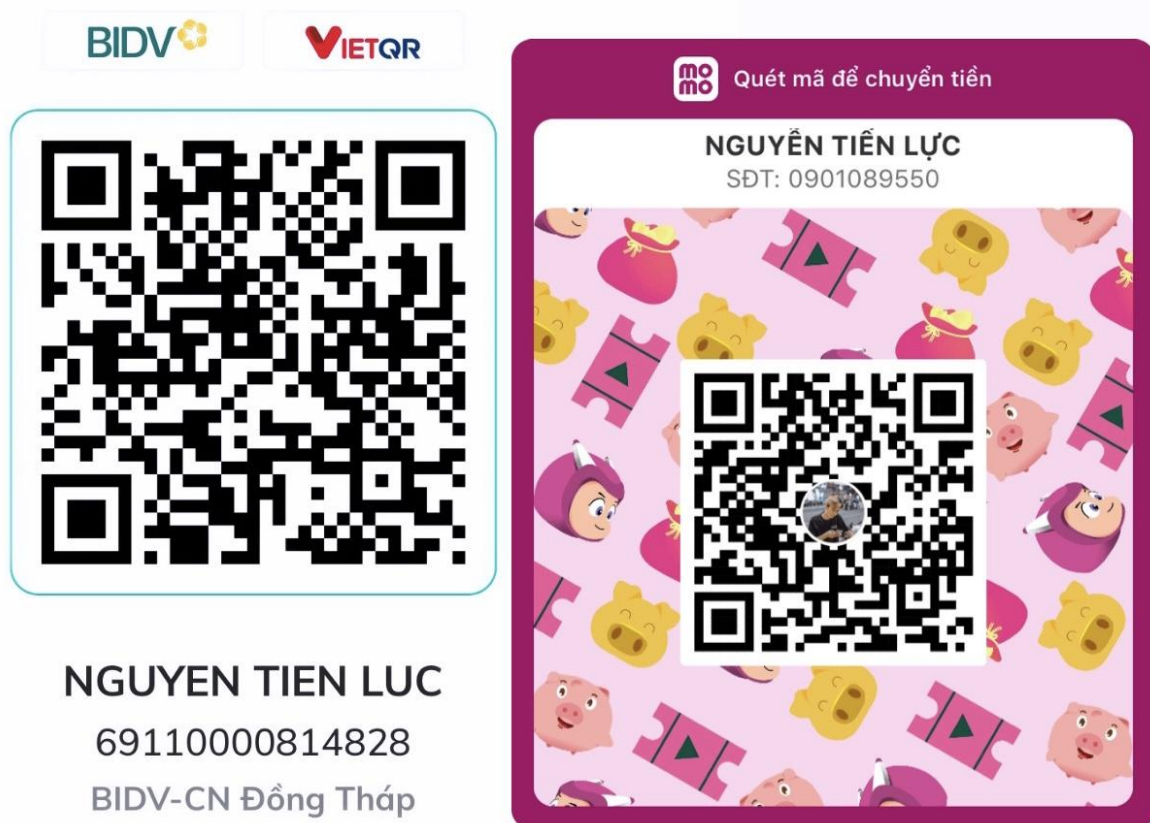
Mọi người cũng ghét Đế chế.

Sự khác biệt giữa Ma vương và Đế chế là gì?

Mặc dù mọi người nín thở, nhưng họ bắt đầu thì thầm với nhau bằng giọng thì thào.

*(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé
và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương
với id tên @Tienlucc.)*

**THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG
HỘ TÔI QUA:**

Thanks For Reading